

VARIA.

Er is gewis in den laatsten tijd geen tak der tandheekunde met zulke rassche schreden vooruitgegaan, als „Kroon en Brugwerk.”

Volgens de oude methode worden de kramponnen — penen — gewoon over de schut- of rugplaat gebogen en daarna opgesteld en gesoldeerd; thans worden de tanden door de verplaats- of afneembare methode (de bekende removable systeem) veel makkelijker en vlugger vervaardigd. Deze methode verdient dan ook alle waardeering en is hoogst prijzenswaardig.

Dat iedere moderne Tandarts met deze nieuwe methode bekend is, wil ik wel gelooven, en daar echter ieder onzer een bepaald systeem en eigen techniek volgt, naar gelang onzer praktische ervaringen, is het dus niet van weinig belang hier mijne waarnemingen en bevindingen over dit onderwerp uit te spreken. Het is mijne stellige meening dat deze manier van substitueeren der verloren gegane tanden in den mond veel solieder en beter werk levert, en zoowel voor den tandarts als voor den patiënt is het van meer belang, daar het werk alle tevredenheid geeft.

De door mij vervaardigde stukken hebben de beste resultaten gegeven. Ook is er een groot gemak aan deze tanden verbonden, en dat is het instellen van een nieuwe porceleintand aan de brug als de oude tand door een of andere oorzaak is afgebroken.

Het gemakkelijk in en uitschuiven der tand in de stift aan de rugplaat bevestigd, gaat ongetwijfeld met het meeste gemak, althans niet met zooveel moeite als met de gewone pentanden.

Wij ondervinden allen hoe ongemakkelijk het toch is bij het opstellen van een brug waar de tandpennen over de rugplaat moeten worden omgebogen; nu en dan breekt er een tand of een der pennen en dan komt nog het onzekere bij het afkoelen, na te hebben gesoldeerd.

Het substitueeren met verplaats- of afneembare tanden (detachable facings) is een groote tegemoetkoming voor en verbetering in de Tandheekkundige praktijk.

Langham Saskatchewan (Canada).

W. B. MORPURGO.

Een zeker niet vaak voorkomend verschijnsel trof ik dezer dagen bij een mijner patiënten aan: van de praemolaren boven rechts, die reeds acht jaar geleden waren geëxtraheerd was de buccale helft der papillen blijven staan, hetgeen zeer ten goede kwam aan de prothese, die patiënte droeg, daar de dikwijls onaesthetische rose of witte rubber niet behoefde te worden aangebracht. Het ware te wenschen dat deze uitzondering op den regel meer voorkwam.

J. M.

We hebben hier weer eens een tandarts gehad, zekeren Van Wijbergen. De man had geen tandarts-examen gedaan en zijn beetje kennis al doende vergaderd. Wat niet weg nam dat men hem stil zijn gang liet gaan in dit land van onbegrensde mogelijkheden. Met een paar Oostenrijksche artsen, die ook in dit vak zich specialiteiten noemden, was het publiek niet erg gebaat geweest en alleen de zoon van den grooten Abraham Kuiper was gebleken een kundig man te zijn. Maar, die komt zelden hier.

En zoo was men al weer blij met Van Wijnbergen. En was het nu nog maar, dat hij zich er toe had bepaald de dames patiënten te liefkoozen, in de wangen te knijpen, en dergelijke vriendelikheden meer, waarvoor hij door de eene dame in 't gezicht werd geslagen, door de andere de deur uitgejaagd enz. enz. maar hij trok ook kiezen de kroon af en liet de wortels zitten, plombeerde zóó, dat na zijn vertrek en soms ervóór — alles er weer uitviel en maakte heele en halve nieuwe gebitten, die rammelden als de kettingen van de veroordeelden in Toulon.

En toen een dame met zoo'n rammelend half gebit hem daarover ter verantwoording riep kreeg zij ten antwoord — ze was niet jong meer — „ach je bent een oude rammelaar!” Vroolijke kerels, wat? Maar met de eigenares van het Oranje-hotel, waar hij logeerde, gingen zijn vliegers niet op, die is wat mans, pakte hem eenvoudig bij zijn kraag, bracht hem zoo in gezelschap van getuigen en zei „zie zoo herhaal nu eens wat je gezegd hebt”.

Hij moest zich niet al te vleiend over haar en het hotel hebben uitgelaten. Toen koos deze zoon van Israël eieren voor zijn geld en eclipseerde op een vroegen morgen met zijn hebben en houden naar Emmahaven om daar de boot naar Holland te pakken. Wat hem slecht bekwam. Want zij had zoodra zij er de lucht van kreeg beslag gevraagd op zijn goederen, omdat hij toevallig vergeten had, in de drukte van 't verhuizen, om zijn hotelrekening te betalen en hoe hij ook spuwde en drong, hij moest betalen en de kosten er nog bij en die zijn niet gering. Wat een types toch! En sedert is uit brieven gebleken, dat hij elders in den archipel ook liever niet meer gezien wordt vanwege hetzelfde spelletje.

(Nieuw Soerabaja Courant)